

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 2

ZPRAVODAJ IX. NÁRODNÍ PŘEHLÍDKY AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

KVĚTEN 2000

Náčelník Bystré Oko pravil:

Divadelní Třebíč 2000 je zahájena !

Letošní zahájení přehlídky na třebíčském Karlově náměstí se odvíjelo v poněkud ne-tradičním duchu. Místo pochodových písní mažoret se tentokrát náměstím linula tklivá melodie z oblíbeného filmu Vinneta. Při bedlivějším poslechu textu písně se však nedalo ubránit dojmu, že v původní filmové skladbě nebyl zmiňován šaman, který cosi klohní z lysohlávek. Leč pokročíme dále. Po chvíli se objevil průvod, v jehož čele šel oslík nesoucí na hřbetě dítě převlečené za indiána, za nimi krácel klokan (tedy urostlá osoba v kloaním převleku), pak vlajka, dále celebrity divadelní přehlídky a města (všichni v společenském šatu, až na jednoho indiána), pak transparent a poté průvod dětí skládající se ze tří velkých skupin: indiánů, rytířů a bílých paní. Průvod obešel část náměstí a vystoupal na pódium, na které nám pod vedením náčelníka Velké Huby a dalších podnáčelníků předal indiánské uvítací poselství. Pak byli do indiánských šatů a čelenek oblečeni, pomalováni a po indiánsku pojmenováni nejvýznamnější z nejvýznamnějších představitelů města a přehlídky: pan starosta (novým jménem Bystré Oko), pan předseda poroty s chotí (novými jmény Bystrá Hlava a Krásná Srna). Nově jmenovaní náčelníci promluvili ke svému lidu a poté se odebrali s vyvolenými do starostenského vigvamu na dýmku míru. -rs-

Minirozhovor s panem starostou ing. Pavlem Janatou, vulgo náčelníkem Bystrým Okem:

Uvažujete pane starosto, že byste si tenhle oděv ponechal pro nějaké slavnostní události?

Hlavně nevím, jestli mi byl udělen, nebo propůjčen, takže v tuto chvíli přesně nevím, jestli mi bude umožněno si ho ponechat. Já si myslím, že by se to mohlo občas vyzkoušet. Ono je dobře věci někdy odlehnout. Zajímalo by mě, až se za rok zase sejdem, jestli s tím budete mít nějakou zkušenost, že jste to opravdu na někoho použil.

Tak to si povíme za rok, jo?

-rs-

Náčelník Bystrá hlava: Když jsem byl malý, tak jsem měl takový životní sen: vidět stopy indiánských mokašínů skutečně v Americe ve Skalistých horách. Ale teď jsem se stal indiánem v Třebíči, což je naprosto pozoruhodný jev. Nemáte tu indiánské mokašiny?

Náčelník Bystré Oko: Takto zmalování jsme ještě nebyli!

Divadelní soubor Právě začínáme při OB Domeček Praha

George
Bernard Shaw

PYGMALIÓN

Prvním souborem, který se na letošní Divadelní Třebiči představil, byl divadelní soubor „Právě začínáme“ Osvětové besedy Domeček z Prahy - Horních Počernic. Vybral si k nastudování hru G.B.Shawa Pygmalión. Hra je přitažlivá tématem které řeší - vztahem mezi mužem a ženou, jejich vzájemným povznášením se, odpovědností za člověka, kterého k sobě připoutáme... Je to ovšem hra zajímavá i tím, jak je napsaná: nabízí možnosti komediální, sahající až ke klauniádě - především při učení Lízy správné fonetice a poznávání jí dosud blíže utajeného světa... Skladbou a návazností situací pak vyklene tématický oblouk až k závěrečnému, byť otevřenému konci. Je to hra na jevištní realizaci náročná, vyžadující vynikající herecký potenciál.

Hornopočernický soubor vsadil na střídmost ve volbě všech prostředků - textovou úpravou počínaje, jednoduchou scénou (profesionální scénograf Milan Čech), režii a vedením herců konče (režie Dáda Stoklasa). Milan Čech navrhl maximálně zjednodušenou výpravu, aniž by rezignoval na kvalitu výtvarné stránky. Kostýmy respektují v rámci daných možností dobový sloh. Nedá se však bohužel říci o ostatních složkách inscenace, že se ono zjednodušení dělo ku prospěchu inscenačního celku. Problémy se odvíjejí už od škrťů v textu, které nebyly vždy nejšťastnější, ale na úkor výstavby inscenace, onoho výše zmíněného tematického oblouku. Hra postrádala vybudování situací a jejich návaznosti, takže pak některé scény, které v textu zůstaly, nebyly v inscenaci připraveny a pokud divák Shawův text náhodou nezná, mohly ho udivit - za všechny jmenujme například scénu, kdy Líza hází po Higginsovi pantofle: předchozí vývoj a výklad jejich vztahu takovou Lízinu reakci nezdůvodnil. Této skutečnosti napomohla i redukce postavy Freddyho a jeho lásky k Líze, která v podstatě tvoří jakýsi kontrast ke

vztahu Higginse k ní. Pokud se týče výkladu celku, pak je na místě poznamenat, že Shaw ponechal daleko otevřenější konec, zatímco inscenátoři, patrně i pod vlivem známé filmové adaptace, naznačují spíše happy end. To je pochopitelně jejich právo. Oč je však inscenace oproti předloze výrazně ochuzena, je humor - je to dáno jak škrty, tak hereckou interpretací. Mezi herci většinou nedochází k vzájemnému jednání, poslouchání se - naopak, skákají si do řeči a často už předem odpovídají na dosud nevyřešené otázky... Vytrácí se tak nejen situační humor, ale i napětí. Nejlépe se v herecké práci dařilo představitelce paní Higginsové Janě Sůvové.

DS Rohlík ideální šipkař Teplice Jiří Zedník VÁŠ NÁS NEZAJÍMÁ

Divadelní společnost „Rohlík ideální šipkař“ Teplice přivezla autorskou inscenaci Jiřího Zedníka s názvem Váš nás nezajímá. Na jednoduché scéně s nejnutnějším nábytkem je nastolena absurdní situace jedné z každodenních oslav manželského soužití za přítomnosti podnájemnice, která se této oslavy účastní prvně. Pozvolna se začínají naznačovat určité motivy (např. odevzdávání fantů účastníkem vyprávění apod.), které nás velmi zajímají, protože slibují dále se rozvinout. Sledujeme zajímavě vybudované situace, zajímavé metafory vznikající jednáním proti textu hry a přesným temporytmem. Nádherná je situace se zdvojenými česko německými replikami a její závěr, kdy si Jürgen nemůže vzpomenout, jak se řekne německy „zastavte autobus“. Stejně pěkná je práce se skleničkami. Zdá se, že se bude hrát o prázdnotě vztahu. To trvá tak prvních patnáct minut inscenace.

Přichází „posel smrti“ Dudý. Najednou jakoby se začalo hrát o něčem jiném. A jakoby se vytratilo i ono počáteční napětí, vycházející z dokonale vybudovaných situací, přesně časovaných gagů, čitelných metafor... Něco se na jevišti děje, ale už to najednou není tak docela čitelné. Co se stalo s motivem fantů? Jaký další význam nabízí situace, kdy si Dudý sundává boty a navléká bačkory, aby se po vyřízení poselství opět přezul? A tak dále. Jaký další smysl má

počítání minut v závěru? Dozvídáme se jen to, že Dudý přišel se svým poselstvím o rok dřív. To je téma tak akorát na anekdotu. Ale nabídnuto bylo zpočátku daleko více. Máme pocit chaosu a tápeme. Leccos je nakousnuto, ale nedořešeno.

Proč tomu tak je? Patrně bychom některé kořeny problémů objevili už v samotné předloze. Ale nejen v ní. Hrají evidentně dobří a schopní herci. Jde v tomto případě o herectví demonstrativní, které je tomuto druhu divadla adekvátní. Jenomže - herci najednou demonstrují jen stavy a nikoliv proces. Neukazují vztahy k předmětům, které mají pro postavy něco znamenat (viz odpadkový koš apod.). Jakoby za námi přicházeli s předem hotovými věcmi. Napětí se vytrácí a tato skutečnost poznamenává i komunikaci mezi jevištěm a hledištěm. Alespoň včera se tak stalo.

Divadlo AHA! Lysá nad Labem Daniela Fischerová NÁHLÉ NEŠTĚSTÍ

Inscenovat hry Daniely Fischerové není zajiště snadnou záležitostí. Divadlo AHA! z Lysé nad Labem si zvolilo dramatickou zpodobň dvou zbloudilých duší (jak zní podtitul hry) s názvem Náhlé neštěstí. Tento mnohovrstevnatý, hluboce intelektuální text se mu podařilo zdivadelnit a interpretovat, tak, že výsledný tvar je silně působivý (režie Miroslav Pokorný). Je ovšem pravdou, že pokud se divák nesusoudí na text, může mu leccos utéci, ale vzhledem k tomu, že nám inscenátoři ponechávají -v rámci určitého vymezení - poměrně široké možnosti pro pojmenování vlastního tématu, které v inscenaci odkryjeme, může nás oslovit i za těchto okolností.

Všechny použité výrazové prostředky jednoznačně slouží celku inscenace. Mizanscény jsou řešeny zevnitř, ve většině případů funguje vnitřní představivost interpretů (Terezie Pallková a Vratislav Hadraba), jsou dohrávány situace. Inscenátorům se především podařilo najít pro tento intelektuální text adekvátní jevištní prostředky. Fyzické jednání obou herců je naplněno vzájemným tělesným přiblížováním, tušená erotika je výrazem štěstí i zoufalství zároveň. K doznívání situací pomáhá i citlivý zvukový doprovod (improvizace režiséra). Snad jen zpočátku (možná jen ve včerejším představení?) nebyly všechny situace zcela dotahované a prospělo by ještě zpřesnění jednání, o němž se mluví.

Prostor i koncepce kostýmů (opět Miroslav Pokorný) ve své divadelní jednotě provokuje fantazii diváka v rozpětí od reality bláznince po abstraktní stylizovanými antický prostor. Takové rozpětí nám poskytuje i pro vlastní formulaci tématu - o konfrontaci slepé důvěry a vzpoury, o mukách hledání víry, o selhání jakékoliv víry, je-li člověk osamocen, o mřížích viny, o nalezení víry v sebe... O něčem formulovaném ještě osobněji a konkrétněji. O něčem, co se nás dotýká tak hluboce, jako samotných interpretů, o jejich i naší bolesti...

Snad jen úplný závěr inscenace přináší příliš přímočaré osvobození. Ale to už vychází z předlohy Fischerové a nikterak to neubírá na působivosti celku.

*Na základě interních debat poroty
zaznamenala a zformulovala A.Exnarová*

NÁŠ ROZHOVOR

Skoromonolog Mirka Pokorného (který se uskutečnil vzápětí po skončení představení Náhleho neštěstí).

Text samotný vyšel před mnoha, tedy několika lety, ve Světě a divadle a mě se ten text moc líbil, ale říkal jsem si, že na to nemám lidi a pak jsem to ještě navíc viděl v televizi s Bořivou Navrátilem a Johanou Tesařovou a mě se to moc nelíbilo. Hráli to všechno o té nemoci, a to mi přišlo úplně naprd o tom to přece není. Oni se radili i s psychiatrem, jak se ta nemoc vyvíjí, takže jsem na tu hru nějak zapomněl. Vloni před prázdninami přišla Tereza s Vráťou, jestli bych pro ně neměl nějaký text. Pro dva lidi, že by si s tím tak nějak jenom hráli, povídali, zkrátili dlouhou chvíli. Tak jsem jim text Náhleho neštěstí dal a oni v půli prázdnin přišli, že to umějí nazpaměť. A když už se to naučili, jestli by se to nemohlo udělat. Já jsem k tomu neměl moc důvěru, říkal jsem si, že jsou mladý, že jsou takový svěží a pak jsem si říkal, hergot, vždyť ono to přece není o tom, jak člověk vypadá, ale jak žije nebo jak žil a co prožívá. A tak jsem do toho šel. A bylo to strašně rychle nehotový, ale tak jako, že jsme s tím šli, na naše poměry. V srpnu jsme začli společně dělat a koncem listopadu byla premiéra. Fakt je, že na tom pracujeme pořád, a tady se nám poprvé stalo, že lidi na tu hru tak nereagovali, spíše se smějou mladší, ale to není o tom, aby se smáli, my to nějak v týhle hře nepotřebujeme, aby se smáli nebo nesmáli, ale překvapilo nás, že to od samého začátku brali tak „vážně“.

No a ten text je úžasný. Já si myslím, že Daniela Fischerová je vůbec nedocenená, že je to opravdu naše nejlepší dramatička, už několik desítek let, třeba Hodina mezi psem a vlkem, že je taková, jak se neprosazuje, tak ji tak nějak přeskakují divadelní tvůrci a je to strašná škoda, protože....

Jak pes jsem přicházel dneska zase na nový a nový sdělení, který v tý hře jsou...

Já mám takový herecký kurz a tam jsme dělali aktovky Daniely Fischerové, třeba Dívku se záračnou pamětí, Masážní stůl, Mícura nežere a další, to jsou jako takový drobný pitominky, ale v nich je takových věcí o lidech.... já jsem z Fischerovy opravdu odvaženej. Přišel za mnou jeden soubor z Prahy, jestli bych nehrál v Hodině mezi psem a vlkem takovou menší roličku, tak jsem se vůbec ani chvíli nerozmyslel, přitom jsem úplně blbě herec, ale strašně rád bych byl u toho, co dělá Fischerová. To je moje hobby.

Ted' často jsme hráli tuhle inscenaci po klubech, kde takhle už seděli diváci, kde bylo možno se jich dotýkat. Měl jsem pocit, že vždycky jsme to hráli na velkém jevišti, měl jsem pocit, jakoby tomu velkému jevišti trochu odvykli. Oni vědí, co to chce, ale strašně se jim líbilo v malém prostůru a tady, právě jak se snažili o tu větší emoci, že to bylo v síle hlasu....

Já tyhle dva strašně miluju, oni jsou pokorný, oni opravdu hloubají a zkouší jako diví. Já myslím z toho co jsem řekl, že se nám hrálo hezky. Jenže oni nás už mají lidi plný zuby, že je drásáme nebo tak nějak, ale do přec, vždyť už jsme poslední mohykáni, vždyť už dneska skoro nikdo nikoho nedráá. Za drásání považují lidi thrilleru na Nově.

Ted' už tedy děláme komedii. Frašku se zpěvy, veselohru, kde nikdo nezemře. Děláme Nestroye

Provaz o jednom konci, to si taky užíváme, protože to jsme nikdy nezkusili. Dokonce jsme udělali pohádku úplně pro mrňata. Napsal jsem ji na motivy prvních dvou stránek O chytré kmotře lišce, ale pak jsem už pustil fantazii na špacír. Já nevím, jak to ty lidi dělají, že na motivy nebo podle nějaké knížky dokážou něco napsat. Já jsem se opravdu držel těch prvních dvou stran. Pak už mě to strhlo. Prostě takovým způsobem, že to už s tím nemá nic společného, ale máme z toho radost. Všichni jsme se báli, že to ty děti nevezmou.... To jsou tak spontánní reakce, tak bouřlivý, že jsme se toho nejdříve zalekli a snažili jsme se vypustit ty věci, které děti kór moc provokovali, ale teď, jak už se herci s tím naučili pracovat, do té doby to neuměli, tak jsou jako masochisti, aby ty děti rozuprlikovali, a aby je zas mohli krotit. Fakt se jim to daří. Učej se představení od představení. Z toho mám taky obrovskou radost.

Díky za skoromonolog strejček Jirka Pokorný

NÁŠ ROZHOVOR

s DS Rohlík ideální šipkař

Jediným reprezentantem autorského divadla na letošní Divadelní Třebiči je soubor se zvláštním názvem Rohlík ideální šipkař, který nám poskytl tuto informaci:

Blízko Teplic jsou Novosedlice (což je de facto čtvrt' Teplic), kde se v roce 1987 v klubu Radar sešli mladí lidé. Po určité době, ve které tápali, ke které činnosti se hodí název Rohlík ideální šipkař, usoudili, že je to ideální název pro divadelní soubor.

V souboru se v průběhu let vystřídala spousta herců (i neherců, což pokračuje dodnes). Jediný, kdo vytrval po všechny roky, je Jiří Zedník, autor, dramaturg, režisér, scénograf a ideální šipkař. Současný soubor je složen z 5 herců, kteří se do něj dostali vesměs řízením náhody a osudu (většinou zaskakovali za jiné herce a pak již zůstali). Od čiré absurdity a zaměření souboru směrem dovnitř (hráli více pro své potěšení než pro diváky) soubor dospěl do dnešní podoby, již charakterizuje termín „španělská vesnice“. V dřívější době byla premiéra zároveň demiérou, nyní je mezi premiérou a demiérou i několik repríz (např. 3).

Autorem textů je Jiří Zedník alias Chorché Albalnil; inscenace však získává konkrétní podobu v průběhu zkoušek. Režisér se bohužel nemohl do Třebiče dostavit (k velké lítosti celého souboru), ale je se všemi svými herci ve stálém spojení.

Jirko, díky! (vzkazuje Rohlík I.S. - pozn. red.)

DNES UVIDÍTE

„nevýpravný muzikál pro tři hlasy“ **Elektrická puma** autorů **Jiřího Suchého a Ferdinanda Havlíka** v podání **Blanenského divadla**, které bude letos na Divadelní Třebiči už počtvrté. V roce 1992 hrálo „semaforský“ Sladký život blázna Vincka, v roce 1994 hru V+W+J Osel beze stínu a v roce 1996 dramaturg Vančurova Rozmarného léta.

Elektrická puma měla v Semaforu premiéru 30. dubna 1974 a podruhé (a bohužel i naposled) v ní vystoupilo trio Jiří Suchý, Jitka Molavcová a Josef Dvořák.

Blanenské divadlo se k tomuto „minimuzikálu“, který líčí pikareskní souboj tajného agenta

Františka Bonda s orientálním diktátorem Hadžadžadžem, vrátilo znovu po šestnácti letech.

Režisér Jiří Polášek napsal v programu k inscenaci:

Proč „Elektrickou pumu“?, ptáte se a odpověď je prostá: „především pro skvělost a ryzost dramatických postav výše jmenovaného dílka“. Zajistě se i mnohé dřívější inscenace, včetně té naší druhdy provozované, pokoušely postihnout všechnu jejich rafinovaně prostou složitost - leč - kupříkladu mnohé fasety briliantu, jakým je bezesporu úhlavní hrdina hry František Bond, dosud nebyly vyzelovány do nejvyššího možného lesku. Už proto jsme přijali výzvu tohoto monumentu malého, ale zato českého muzikálu, jedné ze základních postav dramatické literatury, vzniklé v prostoru pražské Ořechovky (oně Beverly Hills našeho hlavního města). Chceme vás ujistit o „opravdu upřímné“ snaze odhalit Bondovo „jáství“ až na dřev jeho hlubokého bezcharakteru - neboť právě o něj se opírá naše sice objevené, zato zcela precedentní jevištní ztvárnění, hluboce čímsi inspirované.

Neměně ambivalentní, na břitvu vyřazeného skalpelu¹ postavená dvojrole špiónky Conzuely a polopadlé dívky Regíny, klade na interpretku ne menší úkol, než být v jednom večeru Shakespearovou Julií² i ryze východně orientovanou Šostakovičovou Lady Macbeth Mcenského újezdu. Jen stěží můžeme dohlédnout složitosti, které autor vložil na bedra represenatanky slabší poloviny lidstva³ - neboť tyto souvztažné dívčiny, vzešlé z českomoravské hroudy jsou těžce zvládnutelným oříškem i pro zdatnou mistrýni v plném rozkvětu tvůrčích sil!.. ovšem autorovi jako by na tom nebylo dosti - přičinil navíc jakousi parafrázi Desdemony a nazval ji Otrokyní. A buďte prosím ujištěni, že experimentální novátorství, poučené nejen na největších, ale i nejmenších absurdních dramatických poznamenalo tuto podroli⁴ černým humorem, hodným i nadrole!

Pokusíme-li se odhlédnout, což zajisté je nemožné, od výše zmíněných postav - je zde klenot nad jiné průkazný - Hadžadžadž. Kvintesence kariéry, o které sní nejeden úspěšný mladý český muž - majitel země, tvrže, harému, otrokář, dívkař, excelentní mordýř, karatista a šejdiř, tvořící svou složitou nitermosti obloku mezi dvěma národními velikány - lapkou Babinským a Tylovým Vocílkou - a vězte, že při ztvárnění jeho orientální nenávislosti se jen těžce můžeme vyhnout nabízejícím se vzorům, například konkrétně panu A.B., paní C.D. a jejich psu Richardovi.

Forma dílka famózně kooperuje s obsahovou hloubkou - zahltnete vás nejen překvapujícími inscenačními postupy, ale i mnohými sugestivními písněmi, které, konsekvntně s textem tvoří muzikál, zatímco jindy a jinak mohou tvořit kupříkladu písničkál.

Závěrem dovolte poněkud matoucí, leč případné životní krédo zasl. šp.⁵ Františka Bonda: „Co jednomu snadno, všem dohromady nemožno“.

J. P.

Vysvětlivky:

¹ Skápel byl vyřazen v roce 1990 při likvidaci Sanopsu.

² Shakespearova Julie - postava ze hry W. Shakespeara.

³ Omlouváme se všem feministkám - včetně kyberfeministky P. Jedličkové.

⁴ Podrole - námi navrhovaný teatrologický termín, utvořený na bázi staršího českého slova „podruh“ - nezaměňujte prosím s termínem „soudruh“, neboť „souroli“ věda o divadle neregisruje.

⁵ zasl. šp. - zkratka titulu „zasloužilý špión“, titul F.B. z mládí - nyní jej již neuvívá.

DNES UVIDÍTE

Divadlo LUNA Tachov, které je na národní přehlídce v Třebíči nováčkem, se představí inscenací hry **Pokojiček Jana Antonína Pitínského**.

J. A. Pitínský (vlastním jménem Zdeněk Petrželka; nar. 1956 v Luhačovicích) patří k nejzajímavějším osobnostem současného českého divadla. Byl zakladatelem či spoluzakladatelem několika brněnských divadelních souborů - Nepojízdné housenky, Ochotnického kroužku, Kabinetu múz a divadla Skleněná louka. Je autorem několika divadelních her: Matka (uvedena Ochotnickým kroužkem v r. 1988), Park (uveden v Divadle na provázku v r. 1991 v režii Vladimíra Morávka), Pokojiček (uveden v Divadle Na zábradlí v r. 1993 v režii Petra Lébla) a Buldočina (poprvé v r. 1995 v hradeckém Klicperově divadle v režii Vladimíra Morávka).

Velký rozruch vyvolala v roce 1988 inscenace hry Matka, kterou si Pitínský sám režíroval ještě jako amatér.

K nejvíce oceňovaným profesionálním inscenacím patřila Sestra úzkost (1995), jejíž scénář Pitínský napsal na základě Čepových a Demlových textů, dále inscenace Mannova Kouzelného vrchu, kterou režíroval v roce 1997 v Divadle v Dlouhé (i zde se podílel na dramatinaci spolu s J. Kristem a Š. Otčenáškem).

Cenu kritiky za nejlepší inscenaci roku 1998 získala Pitínského inscenace opery Henryho Purcella Dido a Aeneas a inscenací roku 1999 se stal Divadelník Thomase Bernharda v režii J. A. Pitínského.

O okolnostech vzniku hry Pokojiček autor řekl (viz rozhovor s J. A. Pitínským, který vedla Marie Reslová v SaDu 4/95):

„Chtěl jsem napsat hru, ve které by se nic nedělo, jenom rodina by seděla u stolu. Tak tam sedí a někomu spadne lžička a on říká: spadla mi lžička, Marie. Aha, spadla mu lžička. Já ji zvednu. Dlouho zvedá tu lžičku a položí ji na talíř. V takových banalitách se to odehrávalo. Rozostřený, abstraktní záznam banalit. A pak jsem tu hru, i kvůli té 'Radokově' soutěži, protože jsem neměl vůbec z čeho žít, překotně dopsal. Je to na ní vidět. Je užvatlaná. Nepovedená.

Hra Pokojiček byla oceněna 2. místem v soutěži Nadace Alfréda Radoka v roce 1993 a v témže roce ji hrálo Divadlo Na zábradlí v režii Petra Lébla.

Přerovské **Divadlo Dostavník** bude hrát v Třebíči stejně jako Blanenské divadlo už počtvrté - a počtvrté to bude hra se zpěvy. Hru **Josefa Kainara Perly Hodži Nasredina** doplnil hudbou Ivan Němeček. Touto inscenací vstoupil přerovský Dostavník do jubilejní 30. divadelní sezóny.

Josef Kainar (1917-1971) uplatnil své nadání v tvorbě hudební (činnost reprodukcí i skladatelská), výtvarné (kresba, fotografie) i na pomezí jednotlivých oblastí (kreslená anekdota, texty k taneční hudbě, jazzová inspirace veršů), hodnotově však v této široké tvůrčí aktivitě dominovala literatura: divadelní hry, publicistika a zvláště poezie. Zde Kainar postupně vstřebal mnohé individuální vlivy, trvaleji ho zasáhla poetika Františka Halase, civilizační mytologie Skupiny 42 a povaha černošského blues. Kainarova poezie (grotesknost vidění, sakrasticke deklasování vznešeného a metafyzického, skeptická filozofie lásky, černý humor) se uplatnila v jeho poválečné satirické dramate, účtující jak s nacismem a přežitky okupační demoralizace (podíl na kolektivní hře Cirkus plechový), tak s apokalyptickými náladami plynoucími z existence atomové bomby (Akce Aibiš). Nejvýznamnější z Kainarových dramát je jedna z prvních českých absurdních her Ubu se vrací aneb Dršťky nebudou, používající postav a jazykových postupů Jarryových grotesek k satíře na amorálnost lačnosti po moci a na občanskou konformitu a zbabělost. V době vzniku (1947) neuvedená hra Ubu pokračuje pak aplikovala prvky jarryovské dramatiky na domácí politické poměry. V roce 1952 napsal Kainar veršovanou pohádku Zlatovláška. Filozofii hořké lásky k lidem vyslovil Kainar veršovanou komedií Nebožtík Nasredin s titulní postavou tureckého taškáře a mudrce, jenž je přes své zásluhy o obecné blaho ubit vrtkavým a chtivým davem.

K výstavě Dušana Grombříka: před oponou, za oponou a před nápovědní boudou.

DNES

Čtvrtek 18. května 2000

10,00 hod. Velký sál Národního domu
Blanenské divadlo Blansko
Jiří Suchý – Ferdinand Havlík
ELEKTRICKÁ PUMA

13,30 hod. Malovaný dům
PŘIVÍTÁNÍ SOUBORŮ

14,15 hod. Malý sál ND
ROZBOROVÝ SEMINÁŘ

16,00 hod. Velký sál Národního domu
Divadlo LUNA Stochov
Jan Antonín Pitínský
POKOJÍČEK

19,30 hod. Velký sál Národního domu
Divadlo Dostavník Přerov
Josef Kainar – Ivan Němeček
PERLY HODŽI NASREDINA

22,00 hod. Malý sál ND
ROZBOROVÝ SEMINÁŘ

ZÍTRA

Pátek 19. května 2000

10.00 hod Velký sál ND
DS PIKI Volyně
Oscar Wilde
JAK JE DŮLEŽITÉ MÍTÍ FILIPA

13.30 hod Malý sál ND
ROZBOROVÝ SEMINÁŘ

15.30 hod Velký sál ND
Senior klub divadla Jesličky Hradec Králové
Aldo Nikolaj
PODZIMNÍ KONCERT
aneb AŽ SE ZIMA ZEPTÁ,
NEBUDU SE BÁT

17.00 hod Malovaný dům
PŘIVÍTÁNÍ SOUBORŮ

19.00 hod Velký sál ND
DS E.F. Buriana Tanvald
Patrick Hamilton
PLYNOVÉ LAMPY

22.00 hod Jeviště velkého sálu ND
ROZBOROVÝ SEMINÁŘ

GLOSA:

Pravidlo, zvyk, říkejme tomu jak chcete, snad i slušnost.

Bývalo na přehlídkách, tedy i v Třebíči pravidlem, zvykem, slušností, že kolegové z druhých souborů byli na představení těch, kteří právě hráli a také na všech diskusích. Zkrátka byli všichni u všeho. Je škoda, že toto pravidlo, zvyk, slušnost se vytrácí.

Abych byl konkrétní. Co hornopočerničtí? Škoda, že neviděli a neslyšeli nic z večerního dění. Možná by se natruc neopíjeli. *Pok.*

Zpravodaj IX. národní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Třebíč 2000 • Vydává Městské kulturní středisko Třebíč • Sazba FIBOX • Náklad 200 výtisků